

Sygn. akt: I C 485/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Monika Mleczo – Pawlikowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2020 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. A.

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sędzia

Monika Mleczo - Pawlikowska

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w złożonym w dniu 3 czerwca 2019r. pozwie, domagała się zasądzenia od pozwanej A. A. kwoty 3.063,12 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwana w dniu 29 listopada 2017r. w miejscowości U., prowadząc pojazd marki A. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i uderzyła w zaparkowany pojazd marki T. stanowiący własność L. P., w wyniku czego pojazd ten został uszkodzony. Pozwana zbiegła z miejsca zdarzenia, nie pozostawiając swoich danych, które zostały ustalone w wyniku przeprowadzonych czynności przez policję. Za ten czyn pozwana została ukarana wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Chełmnie. Pojazd kierowany przez pozwaną posiadał ubezpieczenie OC w powodowym towarzystwie ubezpieczeń. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego poszkodowanej przyznano odszkodowanie w łącznej kwocie 3.063,12 zł. Kwota ta została wypłacona przez powódkę odpowiednio w dniach 12 kwietnia 2018 r., 4 czerwca 2018r. oraz 8 czerwca 2018r. na rachunek bankowy zakładu (...) Sp. z o.o. zgodnie z umową o przelew wierzytelności. Strona powodowa wskazywała, iż pozwana zbiegła z miejsca zdarzenia, a zatem na podstawie art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) powódce przysługuje prawo do dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powódka wskazała, iż trzykrotnie

wzywała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem w terminie 30 dni, lecz pozwana nie uregulowała należności. Powódka wносиła także o zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie od należności głównej licząc od trzydziestego pierwszego dnia po doręczeniu wezwania do zapłaty tj. od dnia 26 sierpnia 2018 r. (k. 1-3 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwana zgłosiła zarzut nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania oraz wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W ocenie pozwanej powódka nie udowodniła, iż pozwana po spowodowaniu szkody w pojeździe poszkodowanej w dniu 19 listopada 2017r. zbiegła z miejsca zdarzenia. Pozwana szeroko wskazała, iż oddaliła się z miejsca zdarzenia nie będąc świadoma uszkodzenia pojazdu poszkodowanej albowiem nie poczuła, iż doszło do kontaktu obu pojazdów. Za takim stanowiskiem przemawia także zakres uszkodzenia pojazdu poszkodowanej w postaci niewielkiego uszkodzenia lewego przedniego błotnika. Pozwana podniosła, iż zawarte w zaświadczeniu o zdarzeniu drogowym oświadczenie poszkodowanej wskazuje jedynie, iż pozwana wykonała nieprawidłowy manewr cofania, a następnie oddaliła się z miejsca zdarzenia. W dalszej części odpowiedzi na pozew pozwana przedstawiła argumentację na poparcie swojego stanowiska. (k. 49-53 akt).

Przed zamknięciem rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 listopada 2017r. o godz. 16:40 w U. przy ul. (...) kierująca samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), znajdując się na drodze nie zachowała należytej staranności w trakcie manewru cofania powodując zakłócenie porządku w ruchu drogowym w ten sposób, że uderzyła w zaparkowany pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) będący własnością L. P., powodując uszkodzenie lewego przedniego błotnika. Pozwana oddaliła się z miejsca zdarzenia nie pozostawiając swoich danych kontaktowych.

Prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt (...) pozwana A. A. została uznana za winną opisanego wyżej czynu (wskazując datę 19.11.2017r.), stanowiącego wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzono jej karę 200 zł grzywny. Sąd karny nie zawarł w opisie czynu okoliczności oddalenia się (zbiegnięcia) pozwanej z miejsca zdarzenia.

Fakty bezsporne, a nadto dowód: zaświadczenie o zdarzeniu drogowym – k. 13 akt, notatka służbowa z dnia 26 stycznia 2018 r. – k. 16 akt, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt (...) - k. 19 akt.

Podczas zdarzenia poszkodowana L. P. znajdowała się w mieszczącym się obok sklepie. O zdarzeniu poinformowała poszkodowaną osobą znajomą, która przekazała jej uprzednio spisany przez osoby pozostające przed sklepem numer rejestracyjny pojazdu, który spowodował uszkodzenie jej auta. Wskutek otrzymanej informacji poszkodowana udała się do komisariat policji celem ustalenia osoby odpowiedzialnej za zdarzenie.

Dowód: zeznania świadka L. P. – k. 90 akt.

Samochód kierowany przez pozwaną był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów w powodowym towarzystwie ubezpieczeń.

Fakt bezsporny, a nadto dowód: notatka służbowa z dnia 26 stycznia 2018 r. – k. 16 akt.

Koszty naprawy pojazdu T. (...) powstałych wskutek przedmiotowego zdarzenia wynosiły łącznie 3.063,12 zł. Powódka wypłaciła tytułem odszkodowania wskazaną kwotę na rzecz zakładu mechanicznego salonu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., w którym przeprowadzono naprawę pojazdu poszkodowanej - na podstawie umowy o przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy.

Fakty bezsporne, a nadto dowód: potwierdzenie realizacji przelewów wychodzących – k. 10-12 akt, umowa o przelew wierzytelności z policy OC sprawcy – k. 15 akt, faktura Nr (...) – k. 20 akt, decyzje o przyznaniu odszkodowania z dnia (...) r., (...) r., 11 kwietnia 2018 r. – k. 23-24, 26 akt.

Pomimo trzykrotnego wezwania do zapłaty (uzasadnianego faktem zbiegnięcia z miejsca zdarzenia), pozwana nie zapłaciła powódce żądanej kwoty.

Fakty bezsporne, a nadto dowód: wezwania do zapłaty z dnia 13 września 2018 r., 20 lipca 2018 r., 5 czerwca 2018 r. – k. 21-22, 25 akt wraz z potwierdzeniami odbioru – k.17-18 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym także dokumenty urzędowe oraz na podstawie zeznań świadka L. P..

Złożone do akt sprawy dokumenty Sąd uznał za wiarygodne ponieważ żadna ze stron ich nie kwestionowała, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka L. P. albowiem brak było okoliczności, które mogłyby wzbudzać wątpliwości, co do ich wiarygodności. Świadek zeznawała w sposób spójny i logiczny.

Na wstępie zauważyć należało, iż zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, powoda obciąża udowodnienie faktów prawotwórczych, tzn. takich, które uzasadniają jego roszczenie. Pozwanego zaś obciąża udowodnienie faktów tamujących i faktów niweczących roszczenie powoda, a zatem faktów, które uzasadniają jego zarzuty przeciwko roszczeniu.

Powódka swoje roszczenie wywodzi z treści art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2214). Przepis ten wskazuje wyjątki od ogólnej zasady, w myśl której w przypadku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych to zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody i nie może domagać się od sprawcy szkody zwrotu świadczenia.

W myśl wskazanego powyżej przepisu zakładowi ubezpieczeń oraz (...), w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący: zbiegł z miejsca zdarzenia.

Treść powołanego wyżej przepisu należy interpretować w powiązaniu z normą wyrażoną w art. 16 ww. ustawy, określającą obowiązki osób objętych ubezpieczeniem obowiązkowym, uczestniczących w zdarzeniu. Zgodnie z treścią ust. 2 powołanego przepisu, w przypadku zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1-3 (a zatem również objętego ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych), uczestnicząca w nim osoba objęta tym ubezpieczeniem jest obowiązana do udzielenia pozostałym uczestnikom zdarzenia niezbędnych informacji koniecznych do identyfikacji zakładu ubezpieczeń, łącznie z podaniem danych dotyczących zawartej umowy ubezpieczenia, jak też do niezwłocznego powiadomienia o zdarzeniu zakładu ubezpieczeń, udzielając mu niezbędnych wyjaśnień i przekazując posiadane informacje.

Zastosowanie dyspozycji art. 43 pkt 4 ww. ustawy wymaga ustalenia, iż sprawca kolizji drogowej opuścił miejsce zdarzenia świadomie, bez spełnienia ciążących na nim obowiązków wynikających z art. 16 ustawy, w celu uniknięcia odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę (wina umyślna i rażące niedbalstwo) (por. wyrok (...) w (...) z dnia 26 sierpnia 2013 r., sygn. akt (...), LEX nr (...)). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 listopada 1998 r., sygn. akt (...) (LEX nr (...)), zawarte słowo „zbiegł”, którego synonimem może być słowo „uciekł” użyte zostało celowo, aby nie każde oddalenie się kierowcy z miejsca wypadku, czasami usprawiedliwione okolicznościami zdarzenia, powodowało utratę ochrony ubezpieczeniowej. Zachowanie polegające na braku niezwłocznego zatrzymania się i

podjęcia odpowiednich działań, musi zatem być oceniane w kontekście chęci uniknięcia odpowiedzialności, czy utrudnienia jego identyfikacji. Każdą sytuację należy rozpatrywać indywidualnie, mając na względzie ocenę zamiaru sprawcy szkody oraz inne okoliczności. Za zbiegnięcie z miejsca wypadku należy uznać zatem samowolne oddalenie się sprawcy z miejsca zdarzenia, posiadające znamiona ucieczki, mające na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, a więc uniemożliwienie lub utrudnienie ustalenia jego tożsamości, ukrycie przed organami ścigania samego zdarzenia lub też dodatkowo obciążających okoliczności. Oddalenie takie może być także spowodowane niezauważeniem powstałego uszkodzenia, zwłaszcza przy drobnych szkodach parkingowych (por. Komentarz do art. 43 UbezpObowU (...) 2012, wyd. 1/K(...)).

Zatem w myśl art. 6 kc, w procesie o zwrot wypłaconego odszkodowania powódka winna wykazać, że pozwana zbiegła z miejsca zdarzenia, czyli podjęła to działanie w sposób świadomy, intencjonalny oraz że chciała to zrobić, by uniknąć odpowiedzialności cywilnej.

W ocenie Sądu mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego w sprawie nie zaistniały podstawy do uznania, że pozwana świadomie oddaliła się z miejsca zdarzenia celem uniknięcia odpowiedzialności, a tym samym, iż jej zachowanie stanowiło zbiegnięcie z miejsca zdarzenia w rozumieniu powołanego powyżej przepisu i było spowodowane chęcią uniknięcia obowiązków określonych w przepisie art. 16 cytowanej ustawy. Na tę okoliczność powódka nie przedstawiła żadnych dowodów. Świadek - poszkodowana, nie widziała całego zdarzenia. Postronne osoby poinformowały ją o uderzeniu jej pojazdu przez inny pojazd, a następnie o odjechaniu tej osoby z miejsca zdarzenia. Świadek nie potrafiła powiedzieć, czy któraś z osób widzących zdarzenie próbowała zatrzymać pozwaną, lub informowała pozwaną o zdarzeniu. W aktach sprawy brak jest okoliczności wskazujących na to, by pozwana celowo odjechała, tj. w celu uniknięcia odpowiedzialności. Fakt zbiegnięcia z miejsca zdarzenia, nie był objęty znamieniem wykroczenia, za które pozwana została ukarana, ani nie wynikał z zaświadczenia o zdarzeniu drogowym, czy z notatki służbowej. Jedynym bezspornym faktem było, iż pozwana odjechała z miejsca zdarzenia, co jak już wyżej wskazano, nie jest równoznaczne ze zbiegnięciem. Nieprzedłożenie przez powódkę pełnej dokumentacji (szczególnie fotograficznej) z naprawy pojazdu, nie pozwala na wysnucie wniosku, by uszkodzenia pojazdu poszkodowanej były na tyle duże, że pozwana winna poczuć uderzenie, a tym samym, iż celowo się oddaliła. Wręcz przeciwnie. Zebrany materiał dowodowy potwierdza twierdzenia pozwanej, iż nie była świadoma uszkodzenia innego pojazdu w trakcie manewru cofania. Pozwana kierowała dużym pojazdem – A. (...), którym przy manewrze cofania spowodowała jedynie uszkodzenie lewego przedniego błotnika małego pojazdu T. (...). W oparciu o przedłożoną fakturę z naprawy nie można w sposób jednoznaczny ustalić jak mocne to było uszkodzenie (wgniecenie, porysowanie), skoro powszechnie wiadomym jest, iż w Autoryzowanej Stacji Obsługi producenta pojazdu zakres naprawy zawsze jest szerszy niż w warsztacie nie będącym (...) danego producenta (np. polakierowanie całej powierzchni danego elementu pojazdu niż tylko fragment uszkodzony, wymiana całego elementu pojazdu zamiast jego „wyklepanie” tylko w miejscu wgniecenia). Skoro zaś pozwana nie działała świadomie, nie można jej przypisać odpowiedzialności na podstawie przepisu art. 43 pkt 4 wspomnianej ustawy.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał roszczenie powódki za niezasadne, a w konsekwencji powództwo w całości oddalił.

Strona pozwana nie poniosła żadnych kosztów związanych z postępowaniem, w związku z czym nie było potrzeby orzekania w tym zakresie.